

Юбилей

ДОСТОЙНА И АКТИВНА БУРГУДЖИЙКА

Достоен 70-годишен юбилей отбеляза прекрасна жена, майка, стопанка, родолюбива българка Полина Дмитриевна ВОЛКОВА от с. Виноградовка, Арцизко. Тя е много уважавана жена в родното село, защото в продължение на дълги години, поради своето трудолюбие и упоритост, желанието за помощ тя успя да придобие почит и уважение на своите съселяни.

Полина Дмитриевна се ражда в обикновено българско семейство на селски труженици. След училището следва в Одеския селскостопански институт – избира професия на селски работник. Работата си започва като статистически работник и заочно продължава ученето. Поради старанията на Полина Дмитриевна, тя заема много отговорна длъжност в колхозната организация. Повече от десет години се занимава с обществената работа, за споделяне на опита пътува из различни градове, посещава дори и България.

Следва дългия етап на депутатската дейност на г-жа Волкова. Няколко мандата я избират за депутат в Арцизкия районен съвет, като по време на тази своя дейност тя активно отстоява и защитава интересите на бургуджийци.

В продължение на 27 години Полина Дмитриевна се труди като секретар на селския съвет. Перфектно знае работата си, затова и по всяко време оказва помощ

по всички възникнали въпроси. „Щастлива съм, когато общувам с хората, а още повече, когато им помагам. Затова и работа ми върви много лесно. Благодарна съм на всички свои колеги, с които много се сприятелихме за толкова години“ – сподели г-жа Волкова. Нееднократно за дългогодишния си труд юбилярката е награждавана с различни грамоти, ценни подаръци на селския и районен съвет, районната и областна администрация.

Дори на заслужената почивка Полина Дмитриевна никога не седи без работа: следи къщата и двора, радва се на децата – синовете **Анатолий и Иван**. Голямо щастие за тяхното семейство е и внукът **Никита**.

Много топли думи за дългогодишната си колега и приятелка споделиха **Полина Евчева и Мария Бочевар**. „Тя е трудолюбива жена, отзивчива майка, добра стопанка, щастлива и гри-

жовна баба. Полина Дмитриевна е дълбоко вярващ човек, взема активно участие в живота на селския храм. И днес тя често гостува в селския съвет, интересува се как върви работата, защото се притеснява за родното село и неговите жители“ – казаха те.

В рождения юбилеен ден нашата героиня приемаше честитки и пожелания от своите роднини, приятели, съседи. Най-добри думи бяха казани в адреса на юбилярката – достойната и прекрасна жена, българката Полина Дмитриевна Волкова!

Валерий КОПТЕЛЕЦ, гр. Арциз

Православно наследство

СВЕТИ НИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦ
19 ДЕКЕМВРИ

Свети Николай Мирликийски Чудотворец или Свети Никола източно римски духовник, епископ на град Мира Ликийска. Приживе бил известен като противник на езичеството и арианството. След смъртта си е почитан като светец, покровител на моряците, търговците и затворниците.

Преданието за Свети Никола разказва, как веднъж той тръгнал да се поклони на Божи гроб. В морето се разразила буря, един моряк паднал от върха на корабната мачта и всички мислели, че е умрял. Свети Никола възкресил моряка и с молитва успокоил морето. Оттогава е останала славата му на повелител на морските бури и закрилник на моряците.

Свети Николай бил епископ в град Мир. През 325 г. бил свикан Първият вселенски събор, на който присъствали всичките тогавашни 318 епископи. Огромна заслуга за разбирателството, постигнато след дълги дискусии на този събор, имал епископ св. Никола.

Всичките му дела до края на живота му през 342 г. имали цел да умиротворяват, да закрилят, да дават изцеление. Постигал го с чудна лекота, наричали го Чудотворец.

Погребали го в катедралата на град Мир и сред вярващия народ се носела мълвата за благовонното миро, което оросявало мощите му и от което всеки можел да получи изцеление.

През средновековието, 1099 г., мощите му са откраднати от италиански моряци от храма в Мира и са пренесени в гр. Бари, Италия, където се пазят и до днес. По-късно частици от тези мощи са дарявани от Римокатолическата църква на различни поместни православни църкви.

Днес, в деня на Св. Николай, по традиция се поднася риба на трапезата. Обикновено се готви шаран, защото се смята, че тази риба е „слуга на светеца“. Люспите на шарана пък се слагат в портмонето до парите, за да ги множат.

Култура

УКРАЇНСЬКО-БОЛГАРСЬКІ ВЕЧОРНИЦІ

«Нашите-хорівці» завжди з готовністю відгукуються на цікаві ініціативи свого керівника – Сергія Осадчого. Ось і цього разу ми зібралися у Кропивницькому коледжі харчових технологій на свято українсько-болгарської дружби «І ми, і мови – схожі!». А провели ми свято у новому форматі – «Болгарські вечорниці». Актова зала була повна культурними студентами. На сцені ж – викладачі та учні двох шкіл міста – №22 та №32, які цього року стали ще й учнями болгарської недільної школи. А в першому ряду – три поетеси з творчого об'єднання «Парус».

Вступне гарне слово сказала директор коледжу **Тетяна Барна**. Вона з теплотою повідомила молоді, що українці і болгари – давні партнери, як на рівні двох держав, так і у громадському русі, який зміцнює народну дипломатію. (Цього року двоє викладачів коледжу були делегатами чергового Всесвітнього форуму болгар у місті Варна).

Молодий новий вчитель болгарської мови

Валентин Кончаков – багаторанний, мов кристал. Український філолог, він паралельно багато років проанцював у знаменитих хореографічних ансамблях в Україні та за кордоном, здобувши майстерність у гімназії та ансамблях танцю нашого, знаного у світах хореографа, народного артиста України **Анатолія Короткова**. Не треба забувати, що Кропивницький, до статусу театральної столиці України, нещодавно додав статус танцювальної столиці. Зараз Валентин викладає хореографію у дитячій музичній школі №4 нашого міста, а також веде театральний гурток, для якого сам пише пісні і казки, сам ставить їх і грає разом з дітьми, які обожнюють свого вчителя. Тепер вони разом з улюбленим старшим другом вчать польську і болгарську мови, виконують пісні та танці.

Для дівчаток з першого класу цей виступ став дебютом, вони декламували вірші болгарською, а восьмикласниця **Уляна Котова**, дочка відомого кінокомпозитора, цією весною виступала в Болграді на фестивалі «Болгарська роза» і тепер успішно виконала відому пісню болгарською мовою. (Викладач по вокалу, керівник ансамблю «Зоряниця» при ЗОШ №31 – **Інна Озерянська**, теж поетеса і членкиня ТО «Парус», хореограф.)

Валентин Кончаков у ролі конферансьє і режисера «вечорниць», дуже цікаво, інтерактивно розповів про цьогорічну поїздку в Софію, про навчання там у ВУЗі, провів цікаві паралелі між менталітетом і мовами українців і болгар, чим, mimohідь втягнув учнів у гру в перекладачів: читав тематично відомі приказки болгарською, а діти перекладали їх зміст російською, або укра-

їнською. Патріотичну промову проголосив **Сергій Осадчий**. Керівник ТО «Парус» **Олена Надутенко** вручила коледжу двійку власних ліричних збірок. Уперше дебютувала зі своєю поемою «Круїз Дунаєм» **Галина Митько**, вимушена переселенка з Донецьку, член «Парусу», клубу «Ниточка», чудова вишивальниця. Вона – донька кіровоградця, військового льотчика, який закінчив у нас льотне училище і повернувся з Другої світової війни інвалідом (недавно ми разом відідали його альма матер, тепер – Льотну академію). Галина, закінчивши машинобудівний технікум, працювала на Донбасі, де зустріла свою любов, чоловіка, який досягнув солідних висот у вугільній професії. Все життя Галина є активісткою жіночого та творчого руху. Вона створила велику колекцію вишитих картин відомих художників, видала першу книгу «Сузір'я Галини», віршів, повних тепла і любові, на які композитор **Павло Гарбар** пише пісні. Тож, після трьох заходів з її участю, болгарська спільнота «Нашите хора» щиро-

сердо прийняла Галину Митько до своїх лав.

Олена Надутенко, активний помічник Осадчого, теж відома в місті людиною у громадській діяльності, бізнесі і творчості, авторка багатьох книг, вона є засновником КЛУ КО, СПРІ, керує ТО «Парус» і спілкує малих підприємців. Напередодні заходу вона проштудіювала книгу «Болгарські національні страви» і порадувала залу віршованим колоритом смачних болгарських блюд, від яких всі присутні лише ковтали слинки! Олена, не одноразово відвідавши Болгарію, написала про цю чарівну країну цілий цикл віршів і статей. Вона підготувала до видання книгу «Нащадки Кубрата», яка містить історичні факти, художні образи і нотатки з сучасного життя Болгарії та болгар в Україні.

Я, прорекламувавши свою болгарську «фартушку», з любов'ю вишитою болгарською художницею **Земфірою Штервою**, порадила студентам запастися подібними сувенірами для майбутньої виробничої практики на території

Болгарії під час туристичного сезону.

Почитала свої вірші та **Володимира Стафідова** про Болгарію та Україну, розповіла про газету «Роден край».

Апофеозом «вечорниць» стала «баніца», дбайливо випечена студентами під керівництвом майстра виробничого навчання, етнічної болгарки, **Марини Дубінки (Опрі)**, якою пригостили гостей і везунчиків у залі.

Під час цього дійства Марина виявила бажання віддати в надійні руки вчителів недільної болгарської школи свого сина, п'ятикласника, аби не забував своє болгарське коріння і вчив рідну мову!

На три дні у фойє коледжу ми залишили виставку репродукцій картин російських і нашого, українського художника П. Оссовського, картин про події та наслідки російсько-турецьких воєн, що призвели до визволення Болгарії у її північній боротьбі за свободу від османів.

Антоніна КОПІНЬ, поетеса, відповідальний секретар ГО «Нашите хора», м. Кропивницький